

РЕШЕНИЕ

№ 165

гр. София , 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на първи март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001000071 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 4.11.2020 г. на ищеца сдружение „Българска федерация Триатлон“ срещу решението от 13.10.2020 г. по т. д. № 823/2020 г. на Софийския градски съд, VI-16 състав, с което е отхвърлен предявеният срещу сдружение „Българска асоциация по триатлон“ иск по чл. 13, ал. 1, буква „а“ ЗЮЛНЦ за прекратяване на ответното сдружение.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел, че не е налице прекратителното основание по чл. 13, ал. 1, буква „а“ ЗЮЛНЦ. Сочи се, че при учредяването на ответното сдружение било нарушено императивното изискване за учредяване на спортна федерация по ЗФВС – в нея да членуват само спортни клубове, създадени като юридически лица, а не и физически лица. В случая ответното сдружение било учредено от 7 физически лица, а не от юридически лица. Твърди се, че впоследствие на ответника бил издаден и лиценз за спортна федерация от министъра на младежта и спорта, от което се извеждал и интересът на ищеца от настоящия иск, тъй като и той бил кандидат за подобен лиценз, който по закон можел да се издаде само на една организация в национален мащаб.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи предявения иск, както и да му присъди направените разноски.

Въззиваемото сдружение „Българска асоциация по триатлон“ – ответник по иска – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно.

Претендира разноси.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Поддържаното от ответника становище за недопустимост на иска по чл. 13, ал. 1, буква „а“ ЗЮЛНЦ поради липса на интерес вече е било разгледано в определението от 8.07.2020 г. по ч.гр.д. № 2035/2020 г. на САС, аргументите на което се споделят от настоящият съдебен състав. Същото е в съответствие с широкото тълкуване на „заинтересовано лице“ по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗЮЛНЦ, възприето и в решение № 164/9.11.2017 г. по т.д. № 502/2017 г. на ВКС, I т.о.

Решението е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

(1) Предмет на разглеждане е конститутивен иск по чл. 13, ал. 1, буква „а“ ЗЮЛНЦ, според която разпоредба юридическото лице с нестопанска цел се прекратява с решение на окръжния съд по седалището, когато не е учредено по законния ред, който иск може да предяви всеки заинтересуван или на прокурора /чл. 13, ал. 2/. Искът е основан на единственото фактическо твърдение, че учредители на ответното сдружение са били 7 физически лица, което противоречало на изискванията на специалния Закон за физическото възпитание и спорта /ЗФВС/, изискващ в спортни федерации да членуват само юридически лица – спортни клубове. Фактите по делото не са спорни – видно от представения протокол от 29.11.2019 г. от учредителното събрание на ответното сдружение негови учредители са били 7 физически лица. Спорна е единствено правната им интерпретация.

(2) Несъмнено учредяването на сдружението от 7 физически лица отговаря на минималните изисквания по чл. 19 ЗЮЛНЦ, предвиждащ, че сдружението се учредява от три или повече лица, а ако сдружението е определено за извършване на общественополезна дейност – от най-малко 7 дееспособни физически лица или 3 юридически лица /ал. 2/. В случая ответното сдружение е регистрирано като такова за извършване на общественополезна дейност, поради което учредяването му от 7 физически лица, за които няма твърдения и данни за недееспособност, е в съответствие с минималните изисквания по чл. 19, ал. 2 ЗЮЛНЦ.

(3) Същевременно, в ЗФВС са предвидени специални изисквания към спортните организации – спортни клубове и спортни федерации /чл. 11, ал. 2 ЗФВС/. За спортните клубове е предвидено, че такива могат да бъдат само сдружения с нестопанска цел или капиталови търговски дружества /чл. 12, ал. 1 ЗФВС/, а за спортните федерации е

предвидено, че могат да бъдат сдружения с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност /чл. 18, ал. 1 ЗФВС/. За да развият дейност в обхвата на ЗФВС обаче тези организации следва да са получили съответно одобрение /разрешение/, в различен вид и обхват за двата типа организации.

Разрешението за спортните клубове се дава чрез приемането им за членове на лицензирана спортна федерация, въз основа на което те се вписват в регистъра по чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗФВС, воден от Министерството на младежта и спорта. Приемането им за членове е условие за осъществява дейностите по чл. 17, ал. 1, т. 4 – 9 ЗФВС /да организират и провеждат състезателна дейност; организират спортни състезания след одобряване от съответната спортна федерация; да участват в спортни състезания при условия и по ред, определени от съответната спортна федерация; да предлагат на съответните спортни федерации предоставянето, прекратяването и отнемането на състезателни права на спортисти и уреждането на отношенията във връзка с тях; да кандидатстват за финансиране и подпомагане с публични средства по ред, определен със закон; да притежават правата за реклама, за телевизионно и радиоразпространение на спортни състезания, организирани от тях по ред, определен от съответната спортна федерация/. Останалите видове дейности, посочени в чл. 17, ал. 1, т. 1 – 3 и т. 10 – 11 спортните клубове могат да извършват и без подобно одобрение, т.е. без да са членове на спортни федерации – чл. 17, ал. 2 ЗФВС.

Разрешението за спортна федерация се предоставя чрез получаване на спортен лиценз, издаван на национално ниво от министъра на младежта и спорта за една федерация по вид спорт или за една многоспортова федерация /чл. 19, ал. 2 ЗФВС/. Условието за издаване на подобен лиценз са описани в чл. 20 ЗФВС след представяне на документите по чл. 21 ЗФВС. Част от тези условия за лицензиране са организацията да е вписана в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност /чл. 20, т. 1/ и да има за членове не по-малко от 7 спортни клуба със седалище най-малко в три административни области в страната /чл. 20, т. 5/, което е в синхрон с изискването по чл. 18, ал. 1, изр. 2 – в спортните федерации могат да членуват само спортни клубове.

От тези постановки и от общия режим на спортните организации по ЗФВС следва, че горепосочените административни изисквания са такива само към дейността на спортните организации като такива, а не са изисквания към възникването и регистрацията на съответното юридическо лице като правен субект. Спортната организация е възникнало по реда на ЗЮЛНЦ или ТЗ юридическо лице, на което впоследствие е разрешено да извършва дейност по ЗФВС, а не е юридическо лице, чието възникване като правен субект е предварително разрешено, т.е. преди вписването по реда на ЗТРЮЛНЦ. В този смисъл тези организации възникват като юридически лица по общата нормативно-контролна система на ЗЮЛНЦ или ТЗ, за разлика от някои специални субекти, възникващи по разрешителната система – напр. банки /чл. 35 ЗКИ/, застрахователни и презастрахователни дружества /чл. 36 КЗ/, дружества за допълнително пенсионно осигуряване /чл. 122г КСО/, пенсионни фондове /чл. 148, ал. 1 КСО/ и др. Това ясно следва от разпоредбата на чл. 20, т. 1 ЗФВС, според която организацията следва вече да е вписана в регистъра на ЮЛНЦ при подаване на заявлението за издаване на лиценз. Ето защо този лиценз не е разрешение за регистрацията

на ЮЛНЦ, а е разрешение за това да осъществява дейност като спортна федерация. В случай, че такъв лиценз не бъде получен, то организацията не може да извършва дейност като спортна федерация, но няма никаква пречка да продължи да извършва дейност като сдружение по общия ред на ЗЮЛНЦ. Без значение е наименованието на организацията /дали то включва „спортна федерация“ или „спортен клуб“/, тъй като не това наименование е важно, а дейността, а и законът не резервира тези наименования само за лицензирани организации. Качеството „спортна федерация“ или „спортен клуб“ е следствие на съответно издаденото разрешение за дейност, а не на нейното наименование.

Прочее, изискването за членство в спортна федерация само на спортни клубове, които следва да са поне 7 /чл. 18, ал. 1, изр. 2, чл. 20, т. 5 ЗФВС/, е такова за издаването на лиценз в специалното административно производство, а не е изискване към регистрацията на организацията като сдружение по ЗЮЛНЦ. За тази регистрация е необходимо единствено спазване на изискванията на ЗЮЛНЦ, а не на ЗФВС. До издаването на спортния лиценз тази организация не притежава качеството „спортна федерация“, поради което няма как преди това за нея да е меродавно изискването по чл. чл. 18, ал. 1, изр. 2 и чл. 20, т. 5 ЗФВС. Същевременно, то е неотносимо към възникването на сдружението като юридическо лице, а следователно и към реда за неговото учредяване, чието нарушаване единствено може да бъде основание за прекратяването на сдружението като правен субект. Нарушаването на изискванията на чл. 18, ал. 1, изр. 2, чл. 20, т. 5 ЗФВС има други правни последици – то може да бъде основание единствено за последващо отнемане на спортния лиценз съобразно чл. 24, ал. 1 ЗФВС, но не и за прекратяване на сдружението като правен субект, което се претендира с настоящия иск.

При това положение не е налице прекратителното основание по чл. 13, ал. 1, буква „а“ ЗЮЛНЦ, поради което искът е изцяло неоснователен.

Поради съвпадане на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изход на спора право на присъждане на разноски има само ответника. Същият е претендирал такива за въззивното производство в размер на 1 000 лв. – за уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие от 20.01.2021 г. Ищецът е направил своевременно възражение за прекомерност на това възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът намира за основателно. Минималният нормативен размер на това възнаграждение възлиза на 600 лв. – чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Според съда този размер съответства на фактическата и правна сложност на делото, което във въззивната инстанция е приключило в едно заседание и не са събирани нови доказателства.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 13.10.2020 г. по т. д. № 823/2020 г. на Софийския градски съд,

VI-16 състав.

ОСЪЖДА сдружение „Българска федерация Триатлон“ с ЕИК – 831687568, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. Васил Левски № 75, **да заплати на сдружение „Българска асоциация по триатлон“ с ЕИК – 205929733, със седалище и адрес на управление – гр. София, район „Витоша“, ул. „Флора“ № 1, вх. Б, ет. 1, ап. 6, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 600 лв. –** разноски за производството пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____